

Kai Moltke: Her er både fra regeringens og fra de borgerlige partiers side næsten rejst anklager mod dem, som har sympati for en ændring af den økonomiske politik og af indkomstfordelingen her i landet. Man henviser til indgåede overenskomster uden at tale om, hvilke forudsætninger de indgåede overenskomster havde. For det er faktisk her, tilliden er bristet, sådan at vi i dag står over for arbejdsnedlæggelser, fordi man stolede på, at man skulle have, ikke en skatteforhøjelse, men en skattenedsættelse, fordi man ventede et stabilt prisniveau, og det blev en ustandselig manøvrering med prisniveauet på hele skalaen; nu kommer kaffe og brændsel, vi har stigningen for nybyggede boliger, kort sagt hele kompaset rundt.

Men selvfølgelig vil jeg da gerne gå med ind i debatten og spørge: hvad er det, som fører til disse nedlæggelser af arbejdet på de forskellige arbejdspladser? Hr. Haunstrup Clemmensen sagde yderst interessant, at det er en almindelig bevægelse, som man kan finde både i lande, hvor der er socialdemokratisk regering, og i lande, hvor der findes borgerlige regeringer. Nu henviste hr. Aksel Larsen med rette til den interessante artikel af Thorkil Kristensen, der er bragt i dag i Politiken om disse forhold. Jeg er helt enig i det afsnit af hr. Thorkil Kristensens artikel, som SF's ordfører citerede. Det er ikke arbejderne, der har glæde af inflationen, det er ikke arbejderne, der har glæde af prisforhøjelserne og alt det andet, det er i høj grad ejendomsbesiddere, fabrikanter, dem, der råder over den faste kapital og de faste værdier, og som får af en stadig formuestigning. Jeg kunne imidlertid godt lide at tilføje nogle enkelte bemærkninger, som hr. Thorkil Kristensen kommer med netop i tilslutning til dette:

„Meget tyder på, at de sidste års inflation har modvirket den sunde tendens til en afsvækkelse af kapitalens rolle som magt- og indtægtskilde, der ellers har kendetegnet vort århundrede. Den herskende uro har noget at gøre med dette, og det er derfor på høje tid at få et bedre herredømme over situationen.“

Se, det er ikke uinteressant, hvad hr. Thorkil Kristensen her påviser som den egentlige urokilde og den egentlige urofaktor, nemlig at inflationen rundt omkring i

landene har afbrudt det, hr. Thorkil Kristensen ganske beskedent kalder en afsvækkelse af kapitalens rolle som magt- og indtægtskilde. Det er her, tror jeg, hovedvægten ligger, når hr. Thorkil Kristensen, som tilhører den borgerlige fløj, siger, at det er noget, der har noget at gøre med uroen på arbejdspladserne. Det er ikke tilfældige ophidsere, det er ikke tilfældigt; det drejer sig om, at vi har en magtforskydning i samfundet til gavn for kapitalmagten; den egentlige uro, den egentlige reaktion kommer imod denne magtforskydning, som regeringen desværre har medvirket til gennem sin økonomiske politik.

Det er det første, jeg ønsker at fremhæve, Jeg kan da ikke tro, at det, at vi andre siger, at der er en naturlig baggrund for uroen på arbejdspladserne, en berettiget baggrund for uroen på arbejdspladserne, skulle være så forbryderisk, når selv en af borgerskabets mest kendte og mest autoritative økonomer siger, at her er noget, som hænger sammen med uroen på arbejdspladserne. Jeg tror, de borgerlige ordførere lige fra hr. Haunstrup Clemmensen og til hr. Niels Helveg Petersen skulle tilegne sig netop denne del af en borgerlig økonoms fremstilling af begivenhederne.

Dernæst en bemærkning om socialdemokratiets ordførertale her og de ting, som bliver trukket frem. En overgang havde jeg en lille smule på fornemmelsen, hvad det er for en proces, vi gennemgår her i salen i dag, da jeg hørte den socialdemokratiske ordførers konkrete program, som jeg sympatiserer med på adskillige måder, og hr. Haunstrup Clemmensens voldsomme svar herpå. Mon det egentlig er det, man venter rundt omkring på landets arbejdspladser, at der her lægges op til kommunal valgkamp? Det var netop det billede, som tegnede sig ved denne lejlighed. Men det er vist ikke så meget det spørgsmål, som optager folk ude omkring på arbejdspladserne. Jeg tror ikke, man skal gøre dette til det centrale i den økonomiske debat.

I hr. Anker Jørgensens fremstilling her indgik to komplekser. Det ene var en række forslag og fordringer henvendt til dansk fagbevægelse, og det er interessant, for hvis dette udformes rigtigt, er det ikke uden betydning. Hr. Anker Jørgensen sagde her, at vi skal nå frem til en decentralisering af